

DORINȚA DE A ASCUNDE, IMPULSUL DE A DEZVĂLUI

Foto: Ovidiu Mihail Huban

In general, un critic de teatru reușește să își dea seama după primul sfert de oră al unui spectacol ce îi va oferi actorul (sau regizorul) în continuare. E vorba, bineînțeles, despre situațea între anumite cote de valori, nu de anticiparea exactă a momentelor ce vor urma. Cu alte cuvinte, știe cam la ce să se aștepte chiar dacă, din elementară corectitudine profesională, își va amîna concluziile pentru final.

Pornind de la această premisă, despre recitalul **Callas** al actriței Elisabeth Macocco, s-ar fi putut spune, urmărind prima lui parte, că se încadrează în onorabila dar deloc seducătoare categorie: bun, cumpănit... și aici se poate aplica orice etichetă dintre acelea care nu supără dar nici nu bucură din cale afară pe artist (și nici pe spectator). Textul, un colaj din interviurile Mariei Callas, era rostit cu „justă măsură” dar cu o nuanță de conștiințioasă rigiditate, tonul rămînînd mereu (nu supărător, dar sesizabil) neimplicat, ușor exterior, ca încărcătură emoțională, ideilor și informației comunicate. Treptat, însă, rezonanța se amplifică, vorbele nu mai pornesc de pe buze ci se rup cu violență din suflet, rostirea devine mai puțin îngrijită dar mai autentică. Ceea ce risca să rămînă un curriculum vitae elegant interpretat se transformă în mărturisire — îndurerată, triumfătoare, timidă, vanitoasă, retractilă, sfidătoare... Liberă de conveniențe și eliberată de prudența inerentă „datelor oferite publicității”. Și înțelegem abia atunci, surprinși dar încințați de schimbarea „ambitusului”, că ne-am lăsat prinși, cu naivă infatuare, într-o capcană. Răceala corectă de la început, distanța dintre scenă și sală nu aparțineau interpretei ci se subsumau unui gînd — judicios, fertil — de spectacol. În interviurile acordate, eroina își dorea, își impune un ton detașat de evenimentele relatate ca pe o pavăză față de intruziunea nedelicată a reporterului, a cititorului, în viața sa intimă. Și dacă bariera nu se poate păstra pînă la urmă, e pentru că a relata înseamnă, inevitabil, a retrăi. Fluxul cuvintelor va fi copleșit de fluxul trăirilor, autobiografia e sortită să devină, chiar împotriva voinței autorului ei, dezvăluire. Dezvăluirea unor izbinzi, a unor înfrîngeri, a unui destin ce poartă marca de neșters a iubirii și devotamentului necondiționat față de muzică.

Recitalul lui Elisabeth Macocco are meritul important de a surprinde cu finețe a observației și de a compune scenic cu incontestabilă forță de expresie acest drum pe care îl urmează întotdeauna interviul cu un mare artist: de la dorința de a-și apăra viața intimă de indiscreție, la nevoia imperioasă a mărturisirii.

CRISTINA DUMITRESCU